

132 - العاشرُ: وَعَنْهُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «بَيْنَمَا رَجُلٌ يَمْشِي بِطَرِيقٍ اشْتَدَّ عَلَيْهِ الْعَطَشُ فَوَجَدَ بِعْرًا فَتَرَأَ فِيهَا فَشَرِبَ، ثُمَّ حَرَجَ؛ فَإِذَا كَلَّبُ يَلْهَثُ، يَأْكُلُ الشَّرَبَ مِنِ الْعَطَشِ، فَقَالَ الرَّجُلُ: لَقَدْ بَلَغَ هَذَا الْكَلْبُ مِنَ الْعَطَشِ مِثْلُ الَّذِي كَانَ قَدْ بَلَغَ مِنِي، فَتَرَأَ الْبَئْرُ فَمَلَأَ حُفَّةً مَاءً ثُمَّ أَمْسَكَهُ بِفِيهِ، حَتَّى رَقِيَ فَسَقَى الْكَلْبَ، فَشَكَرَ اللَّهُ لَهُ فَعُفِرَ لَهُ». قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ؛ وَإِنَّ لَنَا فِي الْبَهَائِمِ أَجْرًا؟! فَقَالَ: «فِي كُلِّ كَيْدٍ رَطْبَةٌ أَجْرٌ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. [خ 6009، م 132].

. [2244]

وَفِي رِوَايَةِ الْبُخَارِيِّ: «فَشَكَرَ اللَّهُ لَهُ، فَأَدْخَلَهُ الْجَنَّةَ». [173].

وَفِي رِوَايَةِ كُلْمَا: «بَيْنَمَا كَلْبٌ يُطِيفُ بِكَيْتَةٍ قَدْ كَادَ يُقْتَلُهُ الْعَطَشُ؛ إِذْ رَأَتْهُ بَغْيٌ مِنْ بَعَائِيَا بَنِي إِسْرَائِيلَ، فَتَرَأَعَتْ مُوقَهَا فَاسْتَقَتْ لَهُ بِهِ، فَسَعَتْهُ فَعُفِرَ لَهَا بِهِ». [خ 3467، م 155/2245].

«الْمُوقُ»: الْحُفُّ، وَ«يُطِيفُ»: يَدْوُرُ حَوْلَ «كَيْتَةً» وَهِيَ: الْبَئْرُ.

132. У кишидан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам шундай дедилар: «Йўлда кетаётган бир киши қаттиқ чанқаб кетди. Бир қудук топиб, унга тушиб, сув ичди. Кейин чиқди. Қараса, бир ит тилини осилтириб турибди, ташналикдан нам тупроқни яляяпти. Ҳалиги киши: «Бу ит

ҳам менга ўхшаб роса чанқабди-ку», деди-да, қудуққа тушиб, маҳсисини тўлдириб, кейин уни оғзида тишлаб чиқиб, кўтарилидид, у билан итни суғорди. Шунда Аллоҳ уни тақдирлади ва уни мағфират қилди». «Эй Аллоҳнинг Расули, бизга ҳайвонларда ҳам ажр борми?» дейишиди. У зот: «Ҳар бир тирик жон учун ва ҳар бир жигари ҳўл нарсада ажр бор», дедилар».

Бухорийнинг бошқа бир ривоятларида эса: «**Аллоҳ уни тақдирлаб, жаннатига киритди**», дейилган.

Икковларининг бошқа ривоятларида: «**Бир ит қудуқ атрофида чанқоқликдан ўлар ҳолатга келиб қолай, деб айланиб юрганида, Бани исроиллик бир фоҳиша аёл маҳсисини ечди-да, унга сув олиб, уни ўша сув билан суғорди. Шу амали сабабли гуноҳлари кечирилди**», дейилган.

Шарҳ: «Ҳар бир жигари ҳўл» дегани ҳар бир тирик жон дегани. Ҳар қандай жонзотни суғоришда, ем беришда, умуман, бирор яхшилик етказишида ажр-савоб бор.

Исломда ҳар бир жонзотга яхшилик қилган инсон ажру савоб олиши қайта-қайта таъкидланган. Ит унча марғуб ҳайвонлардан эмас. Лекин сувсиз қолган итга сув тутган кишини Аллоҳ таоло тақдирлаши, унинг гуноҳларини кечириши катта маънони англатади.

Ҳозирги баъзибир одамлар каби аввало ҳайвонларни шафқатсиз равишида қириб бўлиб, кейин уларга меҳр кўрсатиш жамиятлари тузишга ўтишларидан ўн тўрт аср илгари Исломда ҳайвонларга қандоқ меҳр кўрсатиш намуналари воқеликда бўлганини кўриб турибмиз. Ҳар қандай ҳайвонга меҳр кўрсатиш мусулмон одамнинг бурчидир.

Манба: hadis.islom.uz

